

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

15. januar 1997 *

I sag T-77/95,

Syndicat français de l'express international, Roissy-en-France (Frankrig),

DHL International, Roissy-en-France,

Service CRIE, Paris,

May Courier, Paris,

ved advokat Éric Morgan de Rivery, Paris, og advokat Jacques Derenne, Bruxelles og Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøgere,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Jean-Francis Pasquier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, siden ved Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Jean-Francis Pasquier, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG (94) D/19144 af 30. december 1994 om afvisning af Syndicat français de l'express international's klage af 21. december 1990,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C.P. Briët og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 14. november 1996,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Den 21. december 1990 indgav Syndicat français de l'express international (herefter »SFEI«), som de tre andre sagsøgere er medlem af, en klage til Kommissionen med henblik på at få fastslået, at den franske stat havde tilsidesat artikel 92 ff. i EØF-traktaten (nu EF-traktaten, herefter »traktaten«).

- 2 Den 18. marts 1991 blev der afholdt et uformelt møde i Bruxelles mellem repræsentanter for klageren og for Kommissionen. Senest ved denne lejlighed blev det gjort gældende, at det franske postvæsen (herefter »La Poste«) havde tilsidesat traktatens artikel 86 i sin egenskab af virksomhed, og at den franske stat havde tilsidesat dels artikel 90, dels artikel 3, litra g), artikel 5 og artikel 86 i traktaten.

- 3 Meningsudvekslingerne kan — i overensstemmelse med sagsøgernes redegørelse, som ikke er blevet bestridt af Kommissionen — sammenfattes på følgende måde.

- 4 For så vidt angår artikel 86 klagede sagsøgerne over den logistiske og kommercielle bistand, som La Poste hævdedes at yde sit datterselskab, Société française de messageries internationales (siden 1992 GDEW France) (herefter »SFMI«), som opererer på markedet for international kurettjeneste.

- 5 Med hensyn til den logistiske bistand kritiserede sagsøgerne, at La Poste's infrastruktur blev stillet til rådighed med henblik på indsamling, sortering, transport, omdeling og overbringelse af posten til kunden, at der blev anvendt en særlig

gunstig toldprocedure, som normalt er forbeholdt La Poste, og at der blev givet særlig gunstige økonomiske vilkår. Med hensyn til den kommercielle bistand henviste sagsøgerne dels til, at der bl.a. blev overdraget kundekreds og goodwill, dels til markedsførings- og reklametiltag, som La Poste gennemførte til fordel for SFMI.

- 6 Ifølge sagsøgerne bestod misbruget i, at La Poste lod datterselskabet SFMI drage fordel af sin infrastruktur på unormalt fordelagtige vilkår med henblik på at udvide den dominerende stilling, La Poste havde på markedet for almindelig postbefordring, til også at omfatte det hermed forbundne marked for international kurertjeneste. Misbruget gav sig udslag i krydssubsidiering til fordel for SFMI.
- 7 For så vidt angår traktatens artikel 90, artikel 3, litra g), artikel 5 og artikel 86 anførte sagsøgerne, at baggrunden for La Poste's ulovlige bistand til datterselskabet var en række instrukser og anvisninger fra den franske stat.
- 8 Ved skrivelse af 10. marts 1992 til klagerens advokat afviste Kommissionen den klage, der var indgivet i medfør af traktatens artikel 86.
- 9 Den 16. maj 1992 anlagde SFEI, DHL International, Service Crie og May Courier annullationssøgsmål til prøvelse af denne beslutning. Retten afviste sagen (kendelse af 30.11.1992, sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2479). Kendelsen blev appelleret til Domstolen, som ophævede den og hjemviste sagen til Retten (dom af 16.6.1994, sag C-39/93 P, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 2681).

- 10 Ved skrivelse af 4. august 1994 trak Kommissionen den beslutning, der var genstand for sag T-36/92, tilbage. Retten fastslog herefter, at det var uforholdende at træffe afgørelse i sagen (kendelse af 3.10.1994, sag T-36/92, SFEI m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser).
- 11 Den 29. august 1994 opfordrede SFEI Kommissionen til at handle, jf. traktatens artikel 175.
- 12 Den 28. oktober 1994 sendte Kommissionen SFEI en skrivelse i medfør af artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42, herefter »forordning nr. 99/63«), hvori den gav udtryk for, at den agtede at afvise klagen.
- 13 Ved skrivelse af 28. november 1994 fremsatte SFEI sine bemærkninger over for Kommissionen og opfordrede denne til at træffe en endelig beslutning.
- 14 Den 30. december 1994 traf Kommissionen den beslutning, der er genstand for nærværende sag (herefter »den anfægtede beslutning« eller »beslutningen«). Beslutningen blev meddelt SFEI den 4. januar 1995.
- 15 Beslutningen, der har form af en skrivelse underskrevet af Karel Van Miert, medlem af Kommissionen, har følgende ordlyd (nummerering af afsnit udeladt):

»Der henvises til den klage, De har indgivet til Kommissionens tjenestegrene den 21. december 1990, og som var vedlagt en kopi af en særskilt klage indgivet den 20. december 1990 til det franske konkurrenceråd. De to klager drejer sig om det franske postvæsens internationale kurertjenester.

Den 28. oktober 1994 sendte Kommissionens tjenestegrene Dem en skrivelse i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63, hvori det blev meddelt, at de oplysninger, der var tilvejebragt under behandlingen af sagen, ikke gav Kommissionen grundlag for at tage Deres klage støttet på traktatens artikel 86 til følge, og De blev opfordret til at fremkomme med Deres bemærkninger hertil.

I Deres skrivelse af 28. november 1994 har De fastholdt Deres opfattelse, hvorefter der foreligger et misbrug af en dominerende stilling fra det franske postvæsen og SFMI's side.

Kommissionen skal derfor på baggrund af Deres sidstnævnte skrivelse hermed meddele Dem sin endelige beslutning vedrørende Deres klage af 21. december 1990 med hensyn til spørgsmålet om indledning af en procedure i henhold til artikel 86.

Kommissionen finder under henvisning til de udførlige grunde, der er anført i Kommissionens skrivelse af 28. oktober 1994, at det i det foreliggende tilfælde ikke er godtgjort, at de påståede overtrædelser fortsat finder sted, således at Deres begæring vil kunne imødekommes. Det bemærkes herved, at Deres skrivelse af 28. november 1994 ikke indeholder nye oplysninger, der giver Kommissionen grundlag for at ændre denne konklusion, som støttes af de nedenfor anførte grunde.

For det første behandler grønbogen om udvikling af det indre marked for posttjenester (KOM(93) 247 endelig udg. af 2.6.1993) bl.a. de væsentligste af de problemer, der rejses i SFEI's klage. Selv om den kun indeholder forslag de lege ferenda, skal de også tages i betragtning med henblik på at vurdere, om Kommis-

sionen anvender sine begrænsede ressourcer hensigtsmæssigt, og navnlig om dens tjenestegrene bestræber sig på at udarbejde regler vedrørende fremtiden for markedet for posttjenester i stedet for på eget initiativ at undersøge påståede overtrædelser, som den gøres opmærksom på.

For det andet har Kommissionen på baggrund af en undersøgelse i medfør af forordning nr. 4064/89 hos det joint venture (GD Net), der er oprettet af TNT, La Poste og fire andre postvæsener, offentliggjort sin beslutning af 2. december 1991 i sag IV/M.102. Ved sin beslutning af 2. december 1991 besluttede Kommissionen ikke at modsætte sig den anmeldte fusion og at erklære den forenelig med fællesmarkedet. Den påviste særlig i relation til joint venturet, at 'den foreslåede transaktion hverken skaber eller forstærker en dominerende stilling, som i betydelig grad kan begrænse konkurrencen på fællesmarkedet eller på en væsentlig del heraf'.

Beslutningen drejer sig på nogle vigtige punkter om den indflydelse, det tidligere SFMI's aktiviteter kunne have på konkurrencen: SFMI's eksklusive adgang til La Poste's faciliteter var blevet begrænset og skulle bortfalde to år efter fusionens gennemførelse, således at selskabet helt blev afskåret fra at benytte La Poste som underleverandør. Enhver adgang, som La Poste lovligt gav SFMI, skulle på tilsvarende måde tilbydes enhver anden kurervirksomhed, som La Poste indgik aftale med.

Dette resultat svarer fuldstændig til de løsninger, som De med henblik på fremtiden foreslog den 21. december 1990. De krævede, at SFMI skulle forpligtes til at betale samme pris for PTT's tjenester, som hvis man købte dem af et privat selskab, såfremt SFMI måtte vælge fortsat at benytte sig af disse tjenester. De krævede endvidere, at 'enhver form for støtte og forskelsbehandling bringes til ophør', og at 'SFMI tilpasser sine priser ud fra den reelle værdi af de af La Poste tilbudte tjenester'.

Det er herefter åbenbart, at de problemer vedrørende den aktuelle og fremtidige konkurrence på området for international kurertjeneste, som De henviser til, er blevet løst på passende vis ved de foranstaltninger, Kommissionen allerede har truffet.

Såfremt De finder, at de betingelser, der blev pålagt La Poste i sag IV/M.102, ikke er blevet overholdt, f.eks. på områderne for transport og reklame, er det således op til Dem — så vidt muligt — at føre bevis herfor og eventuelt indgive en klage i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17/62. Udtalelser om, at 'SFMI's aktuelle takster (uden hensyn til eventuelle rabatter) fortsat ligger langt under dem, der anvendes af SFEI's medlemmer' (s. 3 i Deres skrivelse af 28.11.), eller at 'Chronopost har reklameskilte på P & T's lastvogne' (erklæring fra stævningsmand, vedlagt som bilag til Deres skrivelse), skal imidlertid støttes af faktiske elementer, der kan begrunde, at Kommissionens tjenestegrene foretager en undersøgelse.

De foranstaltninger, Kommissionen træffer i henhold til traktatens artikel 86, har til formål at sikre en reel konkurrence på det indre marked. På fællesmarkedet for internationale kurertjenester ville der, når henses til ovenstående detaljerede redegørelse, skulle frembringes nye oplysninger om eventuelle overtrædelser af artikel 86, for at Kommissionen skulle kunne begrunde en undersøgelse af de nævnte aktiviteter.

I øvrigt finder Kommissionen, at den ikke har pligt til at undersøge eventuelle overtrædelser af konkurrencereglerne, som tidligere har fundet sted, hvis en sådan undersøgelses eneste formål eller virkning er at tjene parternes individuelle interesser. Kommissionen ser ikke nogen interesse i at indlede en sådan undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86.

Af ovennævnte grunde skal jeg således meddele Dem, at Deres klage må afvises.«

Retsforhandlinger

- 16 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. marts 1995 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.
- 17 Den 2. oktober 1996 har Rettens plenum i medfør af artikel 14 og 51 i Rettens procesreglement besluttet at henvise sagen, som oprindeligt var henvist til Tredje Udvidede Afdeling, til Tredje Afdeling.
- 18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet parterne om at besvare bestemte skriftlige spørgsmål, hvilket de hver især har gjort ved skrivelse af 30. oktober 1996.
- 19 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål i det offentlige retsmøde den 14. november 1996.

Parternes påstande

- 20 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstand:

— Kommissionens beslutning SG (94) D/19144 af 30. december 1994 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

I replikken har sagsøgerne endvidere nedlagt følgende påstand:

- Det pålægges om fornødent Kommissionen at fremlægge samtlige dokumenter, som måtte godtgøre, a) at de tilsagn, der blev givet i GD Net-sagen, er blevet opfyldt, og at krydssubsidieringen er blevet bragt til ophør, og b) at Kommissionen bevidst (f.eks. for at fremme en generel politisk løsning på problemet med liberalisering af postsektoren) afviste at drage konsekvenserne af de overtrædelser af konkurrencereglerne, der var anmeldt af sagsøgerne og konstateret af Kommissionen.

21 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Det første anbringende: tilsidesættelse af traktatens artikel 86

Parternes argumenter

22 Sagsøgerne har anført, at sagens forløb, herunder mødet den 18. marts 1991, Kommissionens førnævnte skrivelser af 10. marts 1992, 4. august 1994, 28. oktober 1994 og 30. december 1994, Kommissionens indlæg i sag T-36/92 og Domstolens dom af 16. juni 1994, jf. ovenfor, giver et sikkert grundlag for at fastslå, at Kommissionen har foretaget en undersøgelse af de faktiske omstændigheder, sagsøgerne kritiserer i deres klage i henhold til traktatens artikel 86, og ikke blot — således som den nu hævder — har set på, om der forelå en fællesskabsinteresse i at indlede en undersøgelse. Kommissionen har således klart anvendt traktatens artikel 86 og tilsidesat denne bestemmelse i to henseender.

- 23 Sagsøgerne har som det første led i dette anbringende gjort gældende, at Kommissionen ved at basere sin afvisning af klagen på nogle konklusioner, der var draget i en beslutning i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (herefter »forordning nr. 4064/89«) (Kommissionens beslutning 91/C 322/14 af 2.12.1991 i sag nr. IV/M.102, TNT/Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Post and Sweden Post, EFT 1991 C 322, s. 19, herefter »GD Net-beslutningen«), har tilsidesat artikel 86 af følgende tre grunde.
- 24 For det første hviler Kommissionens beslutning på en urigtig retsopfattelse, idet metoderne og kriterierne for vurderingen af de faktiske omstændigheder, Kommissionen skal undersøge, er forskellige, alt efter om det er artikel 86 eller forordning nr. 4064/89, der finder anvendelse.
- 25 For det andet kan Kommissionen ikke henvise til GD Net-beslutningen, eftersom parterne og de faktiske omstændigheder adskiller sig fra dem, der sigtes til i klagen.
- 26 For det tredje hviler Kommissionens beslutning på en urigtig retsopfattelse, fordi Kommissionen ikke har overholdt de principper, den selv havde opstillet med henblik på at vurdere lovligheden af krydssubsidieringer såsom den, der henvises til i klagen i henhold til traktatens artikel 86, og fordi den har baseret sig på irrelevante retlige ræsonnementer.
- 27 Sagsøgerne har som anbringendets andet led gjort gældende, at Kommissionen, selv om den anerkendte, at der forelå forskellige situationer, der var uforenelige med traktatens artikel 86, først og fremmest af politiske grunde besluttede at undlade at iværksætte sanktioner i den anledning og således indrømmede en fritagelse i relation til den overtrædelse, den skulle fastslå.
- 28 Kommissionen har anført, at dette anbringende bør forkastes, idet den i det væsentlige har henvist til, at den ikke har anvendt traktatens artikel 86, men blot afvist klagen, fordi der ikke forelå en tilstrækkelig fællesskabsinteresse i en undersøgelse heraf.

Retten's bemærkninger

- 29 Ifølge fast retspraksis giver artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«), ikke den, der har fremsat en begæring i henhold til denne bestemmelse, krav på, at Kommissionen træffer en beslutning efter traktatens artikel 189 om, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller 86 (jf. f.eks. Retten's dom af 24.1.1995, sag T-114/92, BEMIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 62). Desuden er Kommissionen berettiget til at afvise en klage, såfremt den konstaterer, at sagen ikke har tilstrækkelig interesse for Fællesskabet til, at det kan begrunde en videre behandling af sagen (dommen i sagen BEMIM mod Kommissionen, præmis 80).
- 30 I det foreliggende tilfælde hviler sagsøgernes første anbringende på en fortolkning af den anfægtede beslutning, som bestrides af Kommissionen. Kommissionen har nemlig anført, at afvisningen af klagen udelukkende er baseret på, at sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet. Det skal derfor afgøres, hvad der var begrundelsen for at afvise klagen.
- 31 Det bemærkes i denne forbindelse, at der, som anført af sagsøgerne, alene i den anfægtede beslutnings næstsidste afsnit vedrørende de tidligere overtrædelser henvises til sagens interesse for Fællesskabet — i øvrigt kun stiltiende, idet der alene tales om sagens interesse.
- 32 Retten finder imidlertid, at hele beslutningen er baseret på, at der ikke er nogen interesse for Fællesskabet i en videre behandling af klagen. Det næstsidste afsnit er uløseligt forbundet med resten af beslutningen. Der erindres således i beslutningen indledningsvis om, at markedet for posttjenester er genstand for en samlet undersøgelse i grønbogen om posttjenester (KOM(91) 476 endelig udg. af 11.6.1992, herefter »grønbogen«) og i retningslinjerne for udvikling af EF's posttjenester (KOM(93) 247 endelig udg. af 2.6.1993, herefter »retningslinjerne«), som skal tages i betragtning ved vurderingen af, om Kommissionen anvender sine begrænsede ressourcer hensigtsmæssigt. Det anføres videre i beslutningen, at problemet med de påståede overtrædelser af traktatens artikel 86 særligt i relation til international kurertjeneste er blevet undersøgt og løst af Kommissionen i forbindelse med GD

Net-beslutningen, der således har givet Kommissionen mulighed for at udføre sin opgave med hensyn til beskyttelse af konkurrencen. Det understreges i øvrigt i beslutningen, at klagerne ikke har godtgjort, at overtrædelserne fortsat finder sted, og at Kommissionen ikke skal beskæftige sig med tidligere overtrædelser alene af hensyn til parternes individuelle interesse. Kommissionen konkluderer, at den ikke ser nogen interesse i at gribe ind. Hele beslutningen er således dikteret af en undersøgelse af, om det er hensigtsmæssigt at gribe ind på et område, hvor Kommissionen allerede har udøvet sin myndighed. Efter Kommissionens opfattelse er problemerne i øjeblikket og med henblik på fremtiden løst på passende vis, idet klagerne ikke har ført bevis for det modsatte.

- 33 Desuden bemærkes, at de enkelte dele af den anfægtede beslutning ikke ville give nogen mening, hvis de skulle betragtes som en retlig vurdering på grundlag af traktatens artikel 86, idet beslutningen ikke indeholder nogen definition af det relevante marked, hverken det geografiske marked eller produktmarkedet, og heller ikke indeholder en vurdering af postvæsenets stilling på dette marked eller en stillingtagen til, om de pågældende former for praksis falder ind under traktatens artikel 86.
- 34 Retten må derfor konkludere, at afvisningen af klagen alene er begrundet i, at sagen under de foreliggende omstændigheder ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet.
- 35 Kommissionens førnævnte skrivelser og Domstolens dom af 16. juni 1994 i sagen SFEI m.fl. mod Kommissionen, a.st., taler ikke imod denne konklusion. Selv hvis det antages, at Kommissionen foretog en foreløbig undersøgelse af de anmeldte forhold på grundlag af traktatens artikel 86, er det ikke udelukket, at den anfægtede beslutning alene er begrundet i, at sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet (dommen i sagen BEMIM mod Kommissionen, a.st., præmis 81).

- 36 Da Kommissionen konkluderede, at sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet, og da den derfor ikke bedømte de kritiserede former for praksis på grundlag af traktatens artikel 86, kan anbringendet om en tilsidesættelse af denne bestemmelse således i det hele ikke føre til det resultat, som det tilsigter.
- 37 På denne baggrund finder Retten det hensigtsmæssigt at ændre rækkefølgen af sagsøgenes anbringender og først behandle anbringendet om en tilsidesættelse af reglerne om vurderingen af Fællesskabets interesse, som kun er gjort gældende som et subsidiært anbringende.

Det andet anbringende: tilsidesættelse af reglerne om vurderingen af fællesskabsinteressen

Parternes argumenter

- 38 Sagsøgerne har for det første anført, at muligheden for at afvise en klage på grund af sagens manglende interesse for Fællesskabet i retspraksis er blevet undergivet strenge betingelser (Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 86) med hensyn til den påståede overtrædelses betydning for det fælles markeds funktion, sandsynligheden for at kunne godtgøre dens eksistens og rækkevidden af de nødvendige undersøgelsesforanstaltninger med henblik på bedst muligt at opfylde Kommissionens opgave, som består i at overvåge overholdelsen af traktatens artikel 85 og 86. Kommissionen har imidlertid ikke taget hensyn til disse faktorer, og i øvrigt er ingen af betingelserne opfyldt i det foreliggende tilfælde.
- 39 Sagsøgerne finder for det andet, at dokumenter som grønbogen og retningslinjerne ikke kunne tages i betragtning ved vurderingen af fællesskabsinteressen, da de hidtil ikke er resulteret i nogen form for regler. Desuden kan argumentet om en optimal udnyttelse af Kommissionens begrænsede ressourcer ikke accepteres, eftersom udarbejdelse af regler og behandling af klager på konkurrenceområdet henhører under to forskellige generaldirektorater.

- 40 Ifølge sagsøgerne hviler henvisningen til GD Net-beslutningen og de i bilaget her-til omhandlede tilsagn i forbindelse med vurderingen af fællesskabsinteressen også på en urigtig retsopfattelse, dels fordi denne beslutning blev truffet på grundlag af forordning nr. 4064/89, dels fordi begrebet dominerende stilling er et objektivi-tet begreb, hvis anvendelse ikke kan afhænge af de af virksomhederne afgivne tilsagn. Under alle omstændigheder er GD Net-beslutningen ikke relevant i det forelig-gende tilfælde. De pågældende tilsagn sigter nemlig kun til den hypotetiske situa-tion, at postvæsenerne modtager en anmodning om adgang til nettet. Med andre ord kan La Poste, så længe selskabet ikke modtager en sådan anmodning, fortsætte med at give sit datterselskab særligt gunstige vilkår. Desuden dækker tilsagnene ikke alle de påståede overtrædelser, ligesom de ikke vedrører de samme parter som de i klagen omhandlede. Endvidere finder sagsøgerne, at Kommissionen med urette lagde til grund, at de af sagsøgerne fremførte beviser for, at overtrædelserne fortsat fandt sted på områderne for reklame og transport, var utilstrækkelige. Endelig har Kommissionen ikke forklaret, hvordan den kunne være sikker på, at de omhandlede former for praksis var bragt til ophør, når den ikke undersøgte, om tilsagnene blev opfyldt.
- 41 Sagsøgerne har på den baggrund konkluderet, at Kommissionens eneste begrun-delse for at fastslå sagens manglende interesse for Fællesskabet er, at den ikke har pligt til at undersøge tidligere overtrædelser, hvis en sådan undersøgelses eneste formål eller virkning er at tjene klagerens særlige interesser (den anfægtede beslut-nings næstsidste afsnit).
- 42 En sådan begrundelse kan imidlertid efter sagsøgernes opfattelse ikke accepteres. Det skøn, Kommissionen råder over i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17, kan nemlig ikke give grundlag for at handle i strid med de målsætninger, der er opstillet i traktatens artikel 3, litra g), artikel 89, stk. 1, og artikel 155. Eftersom artikel 86 i øvrigt ifølge sagens natur drejer sig om tidligere, dvs. foretagne handlinger, hvad enten de er bragt til ophør eller ej, er det ensbetydende med at frakende artiklen enhver effektiv virkning, hvis Kommissionen som begrundelse for at afvise en klage blot fastslår, at en overtrædelse af artikel 86 er bragt til ophør. Sagsøgerne har i denne forbindelse henvist til retspraksis vedrørende traktatens artikel 169, hvor-efter det fortsat er af interesse at få fastslået, om der foreligger et traktatbrud, selv om virkningerne heraf er bragt til ophør. Endelig kan den omstændighed, at Kom-missionen kan indlede en procedure, såfremt en virksomhed ikke opfylder de til-sagn, den har givet, ikke begrunde en afvisning af en klage i medfør af traktatens artikel 86.

- 43 Sagsøgerne har for det tredje gjort gældende, at den eneste løsning, som ville have sikret en effektiv beskyttelse af fællesskabsinteressen, ville have været at træffe en beslutning og herved iværksætte sanktioner i anledning af de i klagen kritiserede former for praksis.
- 44 Sagsøgerne har herved henvist til, at arbejdet med at udarbejde et sæt regler — som i øvrigt fortsat ikke er vedtaget — ikke kan føre til de samme resultater som en procedure i henhold til forordning nr. 17, nemlig at overtrædelserne af artikel 86 bringes til ophør (Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 50-61). Desuden vil en national ret, der måtte blive stillet over for denne sag, blive konfronteret med fællesskabsretlige principper, der endnu ikke har fundet konkret anvendelse. En beslutning om at anvende disse ville således have udgjort en vigtig udvikling af retstilstanden på området, hvilket helt ville være i overensstemmelse med fællesskabsinteressen.
- 45 Kommissionen har gjort gældende, at det pågældende anbringende bør forkastes, idet den har anført, at den har udnyttet sin skønsbeføjelse med hensyn til fællesskabsinteressen korrekt.

Rettens bemærkninger

- 46 Indledningsvis bemærkes, at selv om Retten har anført de faktorer, Kommissionen bl.a. skal afveje ved vurderingen af fællesskabsinteressen, er Kommissionen ikke desto mindre berettiget til at lægge vægt på andre relevante faktorer i forbindelse med den pågældende vurdering. Vurderingen af fællesskabsinteressen må nemlig nødvendigvis foretages ud fra en undersøgelse af det enkelte konkrete tilfældes særlige omstændigheder, som er undergivet Rettens kontrol (dommen i sagen Automec mod Kommissionen, a.st., præmis 86).
- 47 På baggrund af Rettens bemærkninger vedrørende det første anbringende skal undersøgelsen af vurderingen af fællesskabsinteressen i det foreliggende tilfælde omfatte hele den anfægtede beslutning. I modsætning til, hvad sagsøgerne har anført, foretages den pågældende vurdering nemlig ikke alene i beslutningens næstsidste afsnit.

48 Som nævnt omfatter Kommissionens vurdering i den anfægtede beslutning to dele.

49 I den første del henviser Kommissionen til grønbogen og retningslinjerne. Det fremgår af beslutningen, at formålet med denne henvisning var at fastlægge den generelle sammenhæng, sagen indgår i, idet der erindres om Kommissionens bestræbelser på at indføre regler, der bl.a. regulerer den her omhandlede virksomhed. Dette led i Kommissionens begrundelse er således af supplerende karakter, selv om det formelt fremføres som det første. Det skal bemærkes, at Kommissionen på intet tidspunkt har hævdet, at de i klagen kritiserede former for praksis blev bragt til ophør på grund af grønbogen og retningslinjerne, idet den har understreget, at der her er tale om forslag de lege ferenda.

50 Endvidere bemærkes, at Kommissionen, da den i øvrigt konkluderede, at de kritiserede former for praksis var bragt til ophør, var berettiget til at antage, at bestræbelserne på at udarbejde et sæt regler med henblik på fremtiden ville være en mere hensigtsmæssig udnyttelse af Kommissionens begrænsede ressourcer end en undersøgelse af en klage over nogle tidligere forekommende former for praksis, der var bragt til ophør, selv om de to arbejdsgange som anført af sagsøgerne i det væsentlige henhører under to forskellige generaldirektorater.

51 Sagsøgerne kan derfor ikke med føje kritisere Kommissionen for at henvise til de to dokumenter, når henses til formålet med henvisningen.

52 I beslutningens anden del anfører Kommissionen, at de i klagen kritiserede former for praksis er bragt til ophør som følge af GD Net-beslutningen, og at klagerne ikke har ført bevis for det modsatte. Den konkluderer på den baggrund, at en undersøgelse af klagen over en tidligere adfærd alene ville have til formål eller til følge at tjene klagernes individuelle interesser.

- 53 Det skal først undersøges, om Kommissionen principielt er berettiget til at afvise en klage over et misbrug af en dominerende stilling under henvisning til sagens manglende interesse for Fællesskabet med den begrundelse, at de i klagen kritiserede former for praksis efterfølgende er bragt til ophør, således at en undersøgelse alene ville have til formål eller til følge at tjene klagerens individuelle interesser.
- 54 Hertil bemærkes, at omfanget af Kommissionens forpligtelser på konkurrenceretens område må vurderes på grundlag af traktatens artikel 89, stk. 1, der specifikt for dette område fastslår den overvågningsfunktion, som i henhold til traktatens artikel 155 generelt er tillagt Kommissionen (Rettens dom af 14.7.1994, sag T-77/92, Parker Pen mod Kommissionen, Sml. II, s. 549, præmis 63).
- 55 Som nævnt ovenfor (jf. præmis 29) giver artikel 3 i forordning nr. 17 ikke den, der har fremsat en begæring i henhold til denne bestemmelse, krav på, at Kommissionen træffer en beslutning efter traktatens artikel 189 om, hvorvidt der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 85 og/eller artikel 86. Kommissionen er således berettiget til at prioritere behandlingen af de klager, den modtager, forskelligt, og det er legitimt, at den som kriterium for prioriteringen anvender en sags interesse for Fællesskabet. Den kan afvise en klage, fordi sagen ikke har tilstrækkelig interesse for Fællesskabet til, at det kan begrunde en videre behandling af sagen.
- 56 Endelig har Domstolen fastslået, at traktatens artikel 86 er et konkret udtryk for det almindelige mål for Fællesskabets virksomhed, som omhandles i traktatens artikel 3, litra g), nemlig at der skal gennemføres en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes (Domstolens dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, på s. 520).
- 57 I betragtning af dette almindelige mål og den opgave, der er tillagt Kommissionen, finder Retten, at Kommissionen, forudsat at den giver en begrundelse for en sådan beslutning, lovligt kan beslutte, at det ikke er hensigtsmæssigt at behandle en klage

over nogle former for praksis, der senere er bragt til ophør. Dette gælder navnlig, når de — som i det foreliggende tilfælde — er bragt til ophør som følge af Kommissionens indgriben. Det bemærkes herved, at det ikke har nogen betydning, med hvilken hjemmel en beslutning, der bringer de kritiserede former for praksis til ophør, er truffet, idet det alene er beslutningens virkning, der skal tages i betragtning.

- 58 I et sådant tilfælde ville en behandling af sagen og en konstatering af nogle tidligere overtrædelser ikke længere tjene til at sikre, at konkurrencen inden for fællesmarkedet ikke fordrejes, og således ikke være i overensstemmelse med den opgave, der er tildelt Kommissionen ved traktaten. Formålet med en sådan procedure ville i det væsentlige være at gøre det lettere for klagerne for de nationale domstole at påvise et ansvarsgrundlag med henblik på at opnå erstatning.
- 59 I det foreliggende tilfælde var Kommissionen derfor, efter at den havde bragt de kritiserede former for praksis til ophør gennem vedtagelsen af en anden beslutning og således havde udført sin opgave med at overvåge, at traktaten anvendes korrekt, berettiget til at indtage det standpunkt, at en fortsat behandling af klagen alene med det formål at vurdere nogle tidligere foreliggende omstændigheder i forhold til traktatens artikel 86 ikke ville udgøre en hensigtsmæssig udnyttelse af Kommissionens begrænsede ressourcer, navnlig ikke når henses til, at den i øvrigt bestræber sig på at udarbejde et sæt regler for den pågældende sektor. Den af Kommissionen anlagte vurdering var så meget mere berettiget, som de nationale retsinstanser — eftersom der foreligger en endelig beslutning fra Kommissionens side om ikke at fortsætte behandlingen af en klage over en overtrædelse af traktatens artikel 86 — er kompetente til at træffe afgørelse vedrørende den påståede overtrædelse, såfremt sagsøgerne måtte indbringe sagen for dem.
- 60 Selv hvis det antages, at Domstolens praksis vedrørende anvendelse af traktatens artikel 169, som anført af sagsøgerne, kan overføres til den her omhandlede situation, kan den ikke ændre ved ovenstående konklusion. Domstolen har ganske vist fastslået, at det selv i tilfælde af, at et traktatbrud er blevet bragt ud af verden efter udløbet af den i artikel 169, stk. 2, fastsatte frist, har betydning, at sagen fortsættes med henblik på at fastlægge grundlaget for det ansvar, en medlemsstat som følge af sit traktatbrud vil kunne have pådraget sig (jf. f.eks. Domstolens dom af 2.12.1992, sag C-280/89, Kommissionen mod Irland, Sml. I, s. 6185), men dette indebærer ikke, at Kommissionen har pligt til at fortsætte en sådan sag.

- 61 Det skal dernæst undersøges, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde med føje kunne konkludere, at de i klagen kritiserede former for praksis var bragt til ophør som følge af vedtagelsen af GD Net-beslutningen.
- 62 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen i GD Net-beslutningen først konstaterede, at de anmeldte aftaler indeholdt en klausul, hvorefter en tjeneste, som et postvæsen skulle levere som underleverandør for det fælles datterselskab, ville blive leveret mod betaling på normale handelsvilkår. Kommissionen bemærkede imidlertid, at postvæsenerne — således som det var blevet gjort gældende af konkurrerende tredjemænd — på tidspunktet for beslutningen ikke havde indført ordninger, der gjorde det muligt at beregne de nøjagtige priser for hver enkelt af de leverede tjenester. Den fandt derfor, at konkurrencefordrejninger ikke kunne udelukkes. Den skønnede ikke desto mindre, at postvæsenerne ikke havde nogen økonomisk begrundelse for at lade datterselskabet få fordel af krydssubsidiering, idet deres individuelle andel af det fælles datterselskabs overskud ikke ville kunne modsvare den eventuelle subsidiering, hver enkelt deltager måtte yde. Desuden gav de postvæsener, der deltog i transaktionen, tilsagn om at levere de samme tjenester til tredjemænd på samme vilkår, så længe de ikke kunne godtgøre, at der ikke skete krydssubsidiering.
- 63 Retten skal på denne baggrund undersøge de argumenter, sagsøgerne har fremført med henblik på at godtgøre, at GD Net-beslutningen ikke bragte de i klagen kritiserede overtrædelser til ophør.
- 64 Hertil bemærkes for det første, at klagen og GD Net-beslutningen ganske vist, som anført af sagsøgerne, ikke vedrører alle de samme parter, men at klagen, for så vidt som den drejede sig om en overtrædelse af traktatens artikel 86, var rettet mod La Poste's misbrug af en dominerende stilling, således som det fremgår af den redegørelse for klagen — som ikke foreligger i skriftlig form (jf. ovenfor, præmis 1 og 2) — sagsøgerne har givet i deres skriftlige indlæg i denne sag. GD Net-beslutningen angik bl.a. La Poste, som dermed ikke alene er retligt bundet af bestemmelserne i de anmeldte aftaler og navnlig af bestemmelserne vedrørende betalingen for de tjenester, selskabet leverer som underleverandør, men også af de i

bilaget til beslutningen omhandlede tilsagn. Det skal i øvrigt understreges, at La Poste som følge af fusionen trak sig tilbage fra markedet for internationale kurer-tjenester, således at selskabet ikke opretholdt egne aktiviteter inden for denne sektor, som gav det mulighed for at unddrage sig de tilsagn, der blev givet.

- 65 Det følger heraf, at Kommissionen ikke begik nogen fejl ved at henvise til GD Net-beslutningen, selv om beslutningen og klagen ikke vedrørte de samme parter.
- 66 For det andet fremgår det af GD Net-beslutningen, at det alene er det fælles datterselskab, der skal afgøre, hvilke tjenester det vil lade postvæsenerne levere som underleverandører, idet moderselskaberne blot har angivet, hvilke tjenester der i første række kunne forventes at blive tale om. Når henses til formuleringerne »kunne forventes« og »i første række« i GD Net-beslutningen, finder Retten, at ingen bestemt tjeneste er udelukket, således at samtlige tjenester, som det fælles datterselskab faktisk beslutter at lade postvæsenerne levere som underleverandører — selv tjenester, der ikke er udtrykkeligt nævnt — vil blive leveret mod betaling på normale handelsvilkår og være omfattet af det i bilaget til beslutningen omhandlede tilsagn.
- 67 Det følger heraf, at Kommissionen ikke begik nogen fejl ved at lægge til grund, at de i klagen kritiserede former for praksis, for så vidt som de vedrørte tjenester på områderne for transport og reklame, ikke faldt uden for de områder, der er dækket af GD Net-beslutningen.
- 68 For det tredje bemærkes med hensyn til Kommissionens vished om, at de pågældende former for praksis var bragt til ophør, at eftersom La Poste var bundet af de anmeldte aftaler og af de afgivne tilsagn, kunne Kommissionen efter gennemførelsen af fusionen, dvs. den 18. marts 1992 ifølge de for Retten frembragte oplysninger, med rette antage, at reglerne var overholdt, idet der ikke var holdepunkter for en overtrædelse heraf.

- 69 Sagsøgerne har i deres skrivelse af 28. november 1994 som svar på Kommissionens skrivelse af 28. oktober 1994 fremført to beviser med henblik på at godtgøre, at de omtvistede former for praksis fortsat finder sted, nemlig dels en erklæring fra en stævningsmand, hvorefter der er konstateret et reklameskilt vedrørende tjenesten »Chronopost« på et af La Poste's køretøjer, dels en udtalelse i sagsøgernes skrivelse om, at »SFMI's aktuelle takster (uden hensyn til eventuelle rabatter) fortsat ligger langt under dem, der anvendes af SFEI's medlemmer«. Denne påstand er i øvrigt ikke underbygget. Disse beviser kan ganske vist give grundlag for at fastslå, at der faktisk findes underleveranceaftaler, men de kan derimod ikke give grundlag for en formodning om, at der foreligger krydssubsidiering.
- 70 Retten finder derfor, at Kommissionen ikke begik nogen fejl ved at lægge til grund, at de pågældende beviser ikke var tilstrækkelige til at begrunde en undersøgelse.
- 71 Denne konklusion påvirkes ikke af den omstændighed, at Kommissionen — som anført af sagsøgerne under retsmødet — i juli 1996 har besluttet at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende støtte, som Frankrig skal have ydet selskabet SFMI-Chronopost (EFT 1996 C 206, s. 3). Den omstændighed, at der indledes en sådan procedure, giver nemlig ikke grundlag for at fastslå, at Kommissionen på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning rådede over oplysninger, der var tilstrækkelige til at begrunde, at der blev indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86, for så vidt angår perioden efter vedtagelsen af GD Net-beslutningen.
- 72 For det fjerde hviler argumentet om, at de af bl.a. La Poste afgivne tilsagn kun sigter til en hypotetisk situation, for så vidt som intet forhindrer La Poste i fortsat at lade sit datterselskab få fordel af krydssubsidiering, såfremt tredjemand ikke anmoder om adgang til postvæsenernes net, på en ufuldstændig læsning af GD Net-beslutningen. Parterne i den anmeldte fusion er uafhængigt af de pågældende tilsagn fortsat bundet af bestemmelserne i deres aftale, herunder bestemmelsen om, at enhver tjeneste, som et postvæsen leverer som underleverandør, skal leveres mod betaling på normale handelsvilkår. Desuden fremgår det af GD Net-beslutningen, at postvæsenene ikke vil have nogen økonomisk begrundelse for at lade det fælles datterselskab få fordel af krydssubsidiering. Denne vurdering i GD Net-

beslutningen, som ikke er blevet indbragt for Retten, er ikke blevet bestridt af sagsøgerne i deres skriftlige indlæg. Tilsagnene udgør i realiteten en yderligere bebyrdende foranstaltning for postvæsenene, idet disse forpligtes til at give de samme vilkår i forbindelse med lignende tjenester til andre virksomheder, der udfører internationale kurertjenester, så længe de ikke kan bevise, at der ikke sker krydssubsidiering.

73 Retten finder således, at sagsøgerne med urette hævder, at intet forhindrer La Poste i at lade sit datterselskab få fordel af krydssubsidiering, såfremt tredjemand ikke anmoder om adgang til La Poste's net. I øvrigt har sagsøgerne som nævnt ikke været i stand til at føre noget bevis for, at der fortsat forelå krydssubsidiering, således at der var grundlag for at indlede en undersøgelse.

74 For det femte har sagsøgerne i forbindelse med besvarelsen af Rettens skriftlige spørgsmål støttet sig til det forhold, at La Poste efter vedtagelsen af den anfægtede beslutning er udtrådt af selskabet GD Net (Kommissionens beslutning af 24.7.1996, sag IV/M.787 — PTT Post/TNT — GD Net). Dette argument kan ikke tiltrædes. Denne nye situation kan nemlig ikke påvirke lovligheden af den anfægtede beslutning, som skal vurderes på tidspunktet for dennes vedtagelse (jf. senest Rettens dom af 22.10.1996, forenede sager T-79/95 og T-80/95, SNCF og BR mod Kommissionen, Sml. II, s. 1491, præmis 48).

75 Ud fra disse betragtninger bør det andet anbringende forkastes.

76 Der er under disse omstændigheder ikke grund til at imødekomme sagsøgernes begæring om, at det pålægges Kommissionen at fremlægge samtlige dokumenter, der måtte godtgøre, at de tilsagn, der blev givet i GD Net-sagen, er blevet opfyldt, og at krydssubsidieringen er blevet bragt til ophør.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af traktatens artikel 190*Parternes argumenter*

- 77 Som det første led i dette anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at begrundelsen er præget af uoverensstemmelse på to punkter.
- 78 For det første fremgår det både af den anfægtede beslutning, at Kommissionen besluttede ikke at indlede en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 (beslutningens næstsidste afsnit), og at de under behandlingen af sagen tilvejebragte oplysninger ikke gav grundlag for at tage klagen til følge (andet afsnit), hvilket i forbindelse med nærværende sag er ensbetydende med, at Kommissionen har foretaget en undersøgelse og besluttet at afslutte denne ved at afvise klagen. Begrundelsen indeholder således en selvmodsigelse, som de påståede forskellige opfattelser af begrebet »undersøgelse« ikke kan forklare.
- 79 For det andet er der modstrid mellem den anfægtede beslutning og svarskriftet med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt de i GD Net-sagen afgivne tilsagn dækker de dele af klagen, der vedrører områderne for reklame og transport.
- 80 Som anbringendets andet led har sagsøgerne anført, at den anfægtede beslutning hverken gør det muligt at fastslå, om Kommissionen har behandlet argumentet om en overtrædelse af traktatens artikel 86, eller hvorfor denne bestemmelse ikke var blevet overtrådt.
- 81 Som anbringendets tredje led har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede beslutning ikke indeholder nogen begrundelse for afvisningen af klagen, for så vidt som denne drejede sig om en overtrædelse af traktatens artikel 3, litra g), artikel 5, stk. 2, og artikel 86, og om en overtrædelse af traktatens artikel 90.

- 82 Som anbringendets fjerde led har sagsøgerne anført, at i det omfang Kommissionens argument støttet på GD Net-sagen ikke kan tiltrædes, er sagens manglende interesse for Fællesskabet den eneste mulige begrundelse for afvisningen af klagen. En sådan begrundelse kan imidlertid på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin ikke antages at indgå i en fast beslutningspraksis, hvorfor det bør være udelukket at give en kortfattet begrundelse, især når der, som i det foreliggende tilfælde, står vigtige interesser på spil.
- 83 Kommissionen har gjort gældende, at den har begrundet den anfægtede beslutning tilstrækkelig klart og sammenhængende. Den finder derfor, at anbringendet bør forkastes.

Retten bemærkninger

- 84 Som anbringendets første led har sagsøgerne gjort gældende, at begrundelsen er præget af uoverensstemmelse på to punkter.
- 85 De finder for det første, at det er selvmodsigende at fastslå, at der ikke vil blive indledt en undersøgelse, når Kommissionen allerede havde foretaget en undersøgelse af de kritiserede former for praksis i forhold til artikel 86. Selv hvis det antages, at sagsøgernes opfattelse er korrekt, ville dette imidlertid blot indebære, at Kommissionen formulerede sig upræcist, da den konkluderede, at den ikke så nogen interesse i at indlede en undersøgelse, idet den i realiteten skulle have udtalt, at den ikke så nogen interesse i at fortsætte undersøgelsen. En sådan terminologisk fejl kan ikke være tilstrækkelig til at udgøre en selvmodsigelse i begrundelsen, der kan påvirke forståelsen af de betragtninger, Kommissionen har lagt til grund.
- 86 Sagsøgerne finder for det andet, at der er modstrid mellem den anfægtede beslutning og det svarskrift, Kommissionen har indgivet i nærværende sag. Retten finder imidlertid, at det kun er en modstrid mellem de enkelte punkter i begrundelsen for den anfægtede retsakt, der vil kunne medføre, at retsakten er ulovlig.

- 87 Anbringendets første led må herefter forkastes.
- 88 Med hensyn til anbringendets andet led vedrørende manglende begrundelse i forhold til traktatens artikel 86 bemærkes, at afvisningen af klagen alene er baseret på sagens manglende interesse for Fællesskabet, uden at Kommissionen har vurderet de omhandlede former for praksis i forhold til den nævnte artikel. Dette led i anbringendet kan derfor ikke føre til det resultat, som det tilsigter.
- 89 Med hensyn til anbringendets tredje led angående klagen over den franske stats tilsidesættelse af dels artikel 90, dels artikel 3, litra g), artikel 5 og artikel 86 i traktaten, bemærkes, at den anfægtede beslutning, således som det fremgår af dennes andet, fjerde og næstsidste afsnit, kun vedrører den del af klagen, der drejer sig om traktatens artikel 86. Der er derfor ikke grund til at behandle anbringendets tredje led.
- 90 Med hensyn til anbringendets fjerde led vedrørende begrundelsen for den anfægtede beslutning under henvisning til sagens interesse for Fællesskabet, bemærkes, at begrundelsespligten efter fast retspraksis består i, at det klart og utvetydigt skal angives, hvilke betragtninger den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således at sagsøgeren kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at han kan forsvare sine rettigheder, dels således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret (Rettens dom af 9.1.1996, sag T-575/93, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s. 1, præmis 83). Begrundelseskravet indebærer nærmere, at Kommissionen ikke kan nøjes med at give en abstrakt henvisning til fællesskabsinteressen. Den har pligt til at redegøre for, ud fra hvilke retlige og faktiske betragtninger den har konkluderet, at sagens interesse for Fællesskabet ikke var tilstrækkelig til, at det kunne begrunde en nærmere undersøgelse (dommen i sagen Automec mod Kommissionen, a.st., præmis 77).

- 91 Det fremgår af Rettens ovenstående bemærkninger vedrørende det første og det andet anbringende, at det i den anfægtede beslutning klart og utvetydigt er angivet, hvilke betragtninger Kommissionen har lagt til grund, således at Retten har været i stand til at udøve sin prøvelsesret.
- 92 Det her omhandlede anbringendes fjerde led må derfor forkastes.
- 93 Ud fra alle disse betragtninger må det tredje anbringende forkastes.

Det fjerde anbringende: tilsidesættelse af almindelige fællesskabsretlige principper

Parternes argumenter

- 94 Som dette anbringendes første led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, idet den hverken undersøgte eller tog hensyn til et af de væsentligste bilag til SFEI's klage, nemlig en økonomisk redegørelse udarbejdet af et revisionsfirma (dommen i sagen Automec mod Kommissionen, a.st., præmis 79, og dommen i sagen Parker Pen mod Kommissionen, a.st., præmis 63).
- 95 Som anbringendets andet led har sagsøgerne anført, at Kommissionen har tilsidesat det grundlæggende forbud mod forskelsbehandling. Kommissionen kan i medfør af princippet om retsreglernes trinfølge ikke forsøge at begrunde sin beslutning med en henvisning til sin skønsbeføjelse inden for rammerne af forordning nr. 17.

- 96 Kommissionen har ifølge sagsøgerne i det foreliggende tilfælde indtaget en holdning, der i to henseender adskiller sig fra den holdning, den har indtaget i andre sager.
- 97 For det første har Kommissionen besluttet at afvise klagen med den begrundelse, at der alene er tale om tidligere begåede overtrædelser, og at en undersøgelse kun ville tjene parternes individuelle interesser. En sådan begrundelse strider mod adskillige tidligere beslutninger fra Kommissionen, bl.a. i sager, hvor overtrædelsen var konstateret på baggrund af en klage fra en konkurrerende tredjemand.
- 98 For det andet har Kommissionen hverken anvendt det af Domstolen fastslåede princip om, at det udgør en tilsidesættelse af artikel 86, at en virksomhed, som har en dominerende stilling på et bestemt marked, uden objektiv begrundelse udvider sin dominerende stilling til fordel for et datterselskab på et beslægtet, men selvstændigt marked, med fare for, at enhver konkurrence fra andre virksomheder på dette marked udelukkes (Domstolens dom af 13.12.1991, sag C-18/88, GB-Inno-BM, Sml. I, s. 5941), eller princippet om, at artikel 86, sammenholdt med artikel 3, litra g), og artikel 5, stk. 2, pålægger medlemsstaterne ikke ved lov eller administrativt at indføre eller opretholde foranstaltninger, som kan ophæve den effektive virkning af de for virksomhederne gældende konkurrenceregler (Domstolens dom af 21.9.1988, sag 267/86, Van Eycke, Sml. s. 4769).
- 99 Kommissionen har bestridt, at der er sket en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik eller af forbuddet mod forskelsbehandling.

Rettens bemærkninger

- 100 I betragtning af at Kommissionen ved den anfægtede beslutning afviste klagen med den begrundelse, at sagen ikke havde tilstrækkelig interesse for Fællesskabet, navn-

lig fordi de kritiserede former for praksis var bragt til ophør som følge af GD Net-beslutningen af 2. december 1991, findes det ikke at kunne udgøre en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, at Kommissionen ikke benyttede sig af en sagkyndig rapport af 6. december 1990, som skulle påvise de pågældende former for praksis frem til 1989, dvs. i en periode, der ligger forud for vedtagelsen af GD Net-beslutningen.

- 101 Endvidere bemærkes, at forbuddet mod forskelsbehandling indebærer, at sammenlignelige situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (Rettens dom af 11.7.1996, sag T-146/95, Bernardi mod Parlamentet, Sml. II, s. 769, præmis 37).
- 102 Sagsøgerne har på ingen måde godtgjort, at Kommissionen i en situation, der kan sammenlignes med den foreliggende, hvor nogle omtvistede former for praksis er bragt til ophør som følge af en tidligere beslutning fra Kommissionens side, ikke desto mindre har indledt en undersøgelse i henhold til traktatens artikel 86 af de tidligere foreliggende faktiske omstændigheder. Sagsøgerne har således ikke ført bevis for den påståede overtrædelse af forbuddet mod forskelsbehandling.
- 103 Endvidere kan sagsøgerne efter Rettens opfattelse ikke gøre gældende, at der er sket forskelsbehandling ved anvendelsen af traktatens artikel 86, idet den anfægtede beslutning udelukkende er baseret på sagens manglende interesse for Fællesskabet, hvorfor Kommissionen ikke har vurderet de kritiserede omstændigheder i forhold til artikel 86.
- 104 Endelig kan sagsøgerne ikke gøre gældende, at der er sket forskelsbehandling ved anvendelsen af traktatens artikel 3, 5 og 86, idet den anfægtede beslutning som nævnt kun vedrørte den del af klagen, der drejede sig om traktatens artikel 86.
- 105 Det fjerde anbringende må derfor ligeledes forkastes.

Det femte anbringende: magtfordrejning*Parternes argumenter*

- 106 Sagsøgerne har som det første led i dette anbringende gjort gældende, at Kommissionen ved alene at basere sig på nogle lovforarbejder og på en procedure i medfør af forordning nr. 4064/89 har omgået den i forordning nr. 17 foreskrevne procedure og således gjort sig skyldig i procedurefordrejning (Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 140/82, 146/82, 221/82 og 226/82, Walzstahl-Vereinigung og Thyssen mod Kommissionen, Sml. s. 951, præmis 28).
- 107 Som det andet led i anbringendet har sagsøgerne med henblik på at påvise, at der foreligger magtfordrejning, påberåbt sig følgende forhold.
- 108 For det første bestod den af Kommissionen gennemførte procedure alene i afventende skrivelser og undvigende manøvrer.
- 109 For det andet greb La Poste ifølge sagsøgerne »med stor sikkerhed« ind i undersøgelsen af sagen, ligesom selskabet havde henvendt sig til Kommissionen med henblik på at opnå væsentlige ændringer i grønbogen.
- 110 For det tredje har Kommissionens skiftende standpunkter medført, at bedømmelsen af lovligheden af dens valg er blevet forsinket, hvilket sikkert har været tilsigtet.

- 111 For det fjerde illustrerer udtalelserne fra de forskellige konkurrencekommissærer Kommissionens uklare holdning. Kommissionen har officielt været optaget af at sikre, at konkurrencereglerne overholdes inden for postsektoren, men den har i realiteten givet efter for visse medlemsstaters og postvæseners pression, hvilket dokumenteres af behandlingen af en anden klage, som blev indgivet i 1988 af International Express Carrier Conference vedrørende remail.
- 112 For det femte har Kommissionen, selv om der findes klare regler til bekæmpelse af krydssubsidiering, nægtet at benytte sig af sine beføjelser i henhold til forordning nr. 17.
- 113 Sagsøgerne har endelig henvist til en skrivelse af 1. juni 1995 fra kommissionsmedlem Sir Leon Brittan til formanden for Kommissionen, hvoraf det skulle fremgå, at Kommissionen har besluttet at undlade at forfølge de i klagen omhandlede overtrædelser for at fremme Rådets gennemførelse af en postpolitik.
- 114 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet bør forkastes, idet det savner ethvert seriøst grundlag.

Rettens bemærkninger

- 115 For så vidt angår anbringendets første led om procedurefordrejning bemærkes, at Kommissionen ikke er forpligtet til at foretage en undersøgelse, når den modtager en begæring i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17. Den er imidlertid forpligtet til nøje at vurdere de faktiske og retlige omstændigheder, som den klagende part har fremført (dommen i sagen Automec mod Kommissionen, a.st., præmis 79, dommen i sagen BEUC og NCC mod Kommissionen, a.st., præmis 45, og dom af 24.1.1995, sag T-74/92, Ladbroke Racing mod Kommissionen, Sml. II, s. 115,

præmis 58). I det foreliggende tilfælde har Kommissionen, som det fremgår af Rettens bemærkninger til det andet og det tredje anbringende, med rette afvist klagen på grund af sagens manglende interesse for Fællesskabet. Under disse omstændigheder har sagsøgerne ikke godtgjort, at der foreligger procedurefordrejning.

- 116 For så vidt angår anbringendets andet led bemærkes, at der kun foreligger magtfordrejning, såfremt der er objektive, relevante og overensstemmende tegn på, at en beslutning udelukkende eller dog i det mindste overvejende er truffet med det formål at forfølge andre mål end dem, der er angivet (jf. senest Domstolens dom af 12.11.1996, sag C-84/94, Det Forenede Kongerige mod Rådet, Sml. I, s. 5755, præmis 69).
- 117 I den foreliggende sag finder Retten, at La Poste's påståede henvendelse til Kommissionen med henblik på at få sagen henlagt, gisningen om formålet med Kommissionens påståede skiftende standpunkter og sagsøgernes bemærkninger vedrørende en skrivelse, som Sir Leon Brittan skulle have sendt til formanden for Kommissionen, og som ikke er fremlagt for Retten, idet der heller ikke i øvrigt er fremført noget, der kan bekræfte, at der findes en sådan skrivelse, alene hviler på påstande, der ikke er underbygget, og således ikke kan give grundlag for at fastslå, at der foreligger magtfordrejning.
- 118 Desuden har påstanden om, at proceduren udelukkende bestod af afventende skrivelser, ingen støtte i de faktiske omstændigheder. Det bemærkes i denne forbindelse, at klagen af 21. december 1990 kun drejede sig om traktatens artikel 92. Først på et senere tidspunkt — senest den 18. marts 1991 — blev de i klagen omtalte faktiske omstændigheder undersøgt i forhold til traktatens artikel 86. Desuden er Kommissionen ikke ansvarlig for perioden fra maj 1992 til juni 1994, hvor sagen først verserede for Retten og siden for Domstolen. Retten finder på denne baggrund, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde har udvist den fornødne omhu, selv om den ikke har truffet den afgørelse, sagsøgerne ønskede.

- 119 Påstanden om Kommissionens uklare holdning på området for posttjenester er heller ikke underbygget. Sagsøgenes henvisning til Kommissionens behandling af en anden klage, som er indgivet af en anden part vedrørende en anden form for virksomhed, er ikke relevant for afgørelsen af, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede beslutning har gjort sig skyldig i magtfordrejning.
- 120 Af de samme grunde som dem, der er redegjort for i det foregående, kan den omstændighed, at Kommissionen ikke har udnyttet sine beføjelser i henhold til forordning nr. 17, f.eks. til at fremsætte begæringer om oplysninger, ikke udgøre et objektivt holdepunkt for, at der foreligger magtfordrejning.
- 121 Ud fra disse betragtninger må det femte anbringende forkastes.
- 122 Retten finder på denne baggrund, at der ikke er grund til at imødekomme sagsøgenes begæring om, at det pålægges Kommissionen at fremlægge samtlige dokumenter, hvoraf det måtte fremgå, at Kommissionen bevidst, f.eks. for at fremme en generel politisk løsning på problemet med liberalisering af postsektoren, afviste at drage konsekvenserne af de overtrædelser af konkurrencereglerne, den hævdes at have konstateret.
- 123 Kommissionen bør herefter frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

- 124 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne

har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

Vesterdorf

Briët

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. januar 1997.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Afdelingsformand